

KIKI VAN DIJK

NICE

De duistere kant van het
zonnige Zuid-Frankrijk

XANDER

THRILLER

1

‘Nee, niet deze,’ zei Jacky tegen zichzelf en ze schoof het flesje jasmijnolie naar links. De geur was toch te overheersend om de boventoon te voeren in het parfum. Dan bleef alleen nog de boskamperfoelie over. Zoet, maar niet zo sterk geurend als zijn soortgenoten.

Ze gleed met haar neus langzaam langs de dop van het flesje. Vluchtig geuren oppikken was altijd de eerste fase van een nieuw parfum. Nu zocht ze specifiek naar een frisse toon, alsof je de lente op je huid kon spuiten. Dit verkennende stadium was het belangrijkste. Ze deed het op intuïtie en ze had er al die jaren nog nooit naast gezeten.

Ergens op de achtergrond trilde haar mobiel. Zoals altijd negeerde ze de beller. Mensen die haar kenden wisten dat ze haar tijdens een geursessie nooit konden bereiken. Om de verschillende finesses goed te kunnen onderscheiden moest ze supergeconcentreerd werken.

Ze draaide de muziek wat harder en zong mee met ‘Cherish’ van Kool & The Gang.

Daarna pakte ze een pipet en terwijl ze voorzichtig een druppeltje essentiële olie opzoog klonk opnieuw het gesmoorde geluid van haar mobiel. Misschien was het de school van de kinderen, bedacht ze ineens. En was Duco uit het klimrek gevallen of zat Cornelia in de wc opgesloten.

Snel graaide ze alsnog in haar tas. Ze rommelde tussen de sleutels, tissues, kleverige snoepjes en kassabonnetjes. Hoe sommige vrouwen hun handtas netjes konden houden, was voor haar een raadsel. Net toen ze haar telefoon van de bodem opviste, stopte hij met rinkelen. Een anonieme beller, zag ze. Vast een provider die nog meer voordelige belpakketten wilde verkopen.

Geïrriteerd legde ze haar mobiel te hard op tafel, waardoor haar collega Elice verstoord opkeek van haar rij met flesjes. Al jaren was zij verantwoordelijk voor de mannengeuren binnen het familiebedrijf. 'Is er iets?'

'Een verkoper zit mij te stalken,' zei Jacky en ze schoof haar mobiel nog wat verder weg. 'Ik haat dat gepush.'

'O, zo irritant,' beaamde Elice terwijl ze aan een bakje koffiebonen rook, nog steeds de beste manier om je reuk te neutraliseren. 'Ik kan ook niet meer aardig op ze reageren.'

'Het is eigenlijk mentale intimidatie.'

Elice schoot in de lach. 'Verzin een hashtag.'

'Wat dacht je van #absolutenocalls? Gaat vast net zo

snel viral als #metoo,' zei Jacky en ze schoof het flesje jasmijnolie weer dichterbij. Maar precies op het moment dat ze haar pipet erin liet zakken, trilde haar mobiel opnieuw. Geen beller dit keer, maar een sms.

ICI ALBERT. POUVEZ VOUS ME RAPPELER? VITE! stond er in hoofdletters, met een Frans nummer erachter.

Albert? Die had ze zeker al een halfjaar niet gesproken.

'Ik moet dit telefoontje even beantwoorden,' zei ze tegen Elice en om haar niet te storen liep ze het balkon op. De vroege septemberzon scheen zo laag over de gracht dat het water goud kleurde. Ze zaten nu bijna vijftien jaar met het parfumatelier in Delft en de bescheiden schoonheid van het stadje bleef haar inspireren. Ze had er al drie parfums naar vernoemd. *Deep Blue* deed het internationaal nog steeds het beste.

'Albert?' vroeg ze, toen ze hoorde dat er direct werd opgenomen. 'Jacky hier.'

'Wat fijn je stem te horen,' reageerde hij meteen in rap Frans.

'Ja, het is al weer een tijd geleden dat we...'

'Ik weet niet hoe ik het je moet zeggen,' onderbrak hij haar.

Een windvlaag streek haar gezicht. 'Wat is er?'

'Het is vreselijk.' Zijn stem sloeg twee keer over. 'Echt vreselijk.'

'Jeetje Albert, wat is er gebeurd?'

Het bleef stil en ze hoorde een diepe zucht.

‘Albert?’

‘Het is Christine.’

Haar mond voelde droog. ‘Wat is er met haar?’

Ze hoorde zijn ademhaling maar hij zweeg. Het leek alsof hij hilde.

‘Kom op Albert, vertel. Wat is er met Chris aan de hand?’

Hij slikte. ‘Ze... ze ligt in coma.’

Ondanks de ochtendzon gleed er een rilling over haar rug.

‘Jacky?’

Ze wist dat ze moest antwoorden maar ze kon geen enkel woord vinden. Het leek alsof elke taal uit haar geheugen was gewist.

‘Jacky, ben je er nog?’

Albert begon nog sneller te praten. Zijn Frans ging over in het Niçoise dialect. Ze kon het verstaan, terwijl ze het eigenlijk niet wilde horen. Flarden tekst bleven hangen. Over een val van een balkon, gisteravond tijdens een feest. Over een gebroken rib. Dat er meteen een ambulance bij was. Dat Christine nu in de Polyclinique Saint George lag. En dat dat echt het allerbeste ziekenhuis in de stad was, maar dat ze maar niet wakker wilde worden.

Misschien dat ze daarna nog was blijven luisteren, maar achteraf wist Jacky het niet zeker meer. De tijd leek te vertragen en Alberts stem had steeds zwaarder geklonken. Haar gedachten waren weggedreven. Naar

de schaduwen van de bomen die langer werden. En dat ze binnenkort hun bladeren zouden verliezen. Dat Cornelia dan weer kastanjes zou gaan zoeken en Duco onvermoeibaar door de plassen zou fietsen. Dat ze snel hun jassen uit de kast moest halen, anders zouden ze de eerste verkoudheid al meteen te pakken hebben.

‘Jacky?’ gilde Albert nu wanhopig door de telefoon. ‘Luister je überhaupt wel?’

Ze voelde zich duizelig worden. ‘Ik bel je later.’

Hij praatte nog door maar Jacky drukte hem weg. Ze probeerde te blijven denken aan de komende tijd met de kleurende bladeren en de oppoppende paddenstoelen. Aan de geur van natte aarde en knisperende haardvuren. Maar de beelden van Christines ziekenhuisbed werden steeds scherper en verdrongen de herfst. Ze zag haar in gedachten aan slangen en piepende apparaten liggen met bezorgd kijkende doktoren eromheen. Haar lichaam dat onder de blauwe plekken en het gestolde bloed zat. Ze sloeg haar handen voor ogen. Nee, niet ook nog Chris.

Het getik op het raam drong langzaam tot haar door.

‘Is alles oké?’ klonk Elices stem gedempt achter het glas.

Jacky schudde haar hoofd en opende de balkondeur. ‘Christine ligt in coma.’

‘Ach schat, kom hier,’ zei Elice en haar grote, zachte armen sloten zich als een warme sjaal om haar heen. ‘Wat vreselijk. Dat jullie dat nou ook nog moet overko-

men. Hoeveel ellende kan iemand hebben?’

Jacky rook een zweem van rozen in Elices trui en haar rustige ademhaling voelde kalmerend maar ze trok zich toch los. Medelijden maakte haar ongemakkelijk. Ze wist allang dat verlies niet eerlijk verdeeld was in het leven en dat verdriet eerder de norm was dan geluk. ‘Ik moet het Aimee vertellen.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Elice en ze deed een stap naar achteren. ‘Sterkte.’

Vlug liep Jacky het atelier uit en in de gang begonnen haar gedachten te versnellen. Chris had haar nodig. Ze kon haar niet alleen in dat nare ziekenhuis laten liggen en ze moest eigenlijk nu meteen naar haar toe. Zorgen dat ze vandaag nog met de artsen kon overleggen. En horen wat de opties voor behandeling waren.

Ze ging steeds vlugger lopen. Albert kon wel een logeeraadres regelen. En als ze zo meteen de middagvlucht van de KLM zou nemen, kon ze er al om vier uur zijn. Spullen hoefde ze niet te pakken, die kocht ze daar wel.

Zonder te kloppen gooide ze de deur van Aimees kantoor open. Haar tante zat met keurig opgestoken haar en in een witte zijden jurk achter haar bureau. Haar secretaresse Tineke zat op een kruk ernaast. Beiden keken verstoord op.

‘Kun je een tijdje op de kinderen passen?’ vroeg Jacky en ze bleef in de deuropening staan. ‘Ik moet nu weg.’

Aimee stond op en legde beide handen op haar bu-

reau. Haar donkere ogen stonden bezorgd. ‘Kindje, natuurlijk. Geen probleem. Altijd. Met alle liefde, dat weet je. Maar waar moet je ineens heen?’

Jacky nam een grote hap lucht. ‘Christine ligt in coma. Ik vertrek zo naar Nice.’